

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudkyně Mgr. Věry Jachurové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové v právní věci

žalobce: **ELEKTRA PV s.r.o. , v konkursu**
IČO: 48202550
se sídlem Vrbenská 197/23, České Budějovice
zastoupený advokátkou JUDr. Mgr. Petrou Novákovou, Ph.D.
se sídlem Chodská 9, Praha 2

proti

žalovanému: **Finanční analytický úřad**
se sídlem Jindřišská 14, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutím Ministerstva financí ze dne 21.6.2016 č.j. FAU-30385/2016/24-2402 a ze dne 21.6.2016 č.j. FAU-30408/2016/24-2402

takto:

- I. Žaloba se zamítá
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím ze dne 21.6.2016 č.j. FAU-30385/2016/24-2402 Ministerstvo financí podle § 20 odst. 3 písm. b) zákona č. 253/2008 Sb., o některých opatřeních proti legalizaci výnosů z

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

trestné činnosti a financování terorismu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 253/2008 Sb.“) uložilo Československé obchodní bance, a.s., jako povinné osobě povinnost odložit splnění příkazu klienta – žalobce k manipulaci s finančními prostředky na třech specifikovaných bankovních účtech do výše zůstatku včetně plateb došlých na dobu 72 hodin od vyhlášení tohoto rozhodnutí, tedy do 11:40 hodin dne 24.6.2016. Rozhodnutí Ministerstvo financí odůvodnilo tím, že jeho Finanční analytický útvar šetří podezřelý obchod podle zákona č. 253/2008 Sb. Jelikož hrozí nebezpečí, že splněním ve výroku uvedeného příkazu klienta by mohlo být zmařeno nebo podstatně ztíženo zajištění výnosu z trestné činnosti nebo prostředků určených k financování terorismu, a šetření si pro složitost vyžaduje delší dobu, bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výrokové části rozhodnutí.

2. Rozhodnutím ze dne 21.6.2016 č.j. FAU-30408/2016/24-2402 Ministerstvo financí podle § 20 odst. 3 písm. b) zákona č. 253/2008 Sb., uložilo UniCredit Bank Czech Republic and Slovakia, a.s., jako povinné osobě povinnost odložit splnění příkazu klienta – žalobce k manipulaci s finančními prostředky na třech specifikovaných bankovních účtech do výše zůstatku včetně plateb došlých na dobu 72 hodin od vyhlášení tohoto rozhodnutí, tedy do 12:30 hodin dne 24.6.2016. Odůvodnění rozhodnutí je zcela shodné s odůvodněním rozhodnutí ze dne 21.6.2016 č.j. FAU-30385/2016/24-2402.
3. Žalobou ze dne 19.8.2016 podanou u Městského soudu v Praze proti Ministerstvu financí, která byla, pokud jde o přesnou specifikaci napadených rozhodnutí, upřesněna při ústním jednání konaném dne 9.5.2019, se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí Ministerstva financí označených v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadená rozhodnutí“). V žalobě konstatoval, že mu dne 21.6.2016 byly zajištěny (zablokovány) finanční prostředky na jeho bankovních účtech u společnosti Československá obchodní banka, a.s., a na bankovních účtech u společnosti UniCredit Bank Czech Republic and Slovakia, a.s., resp. byly zajištěny (zablokovány) bankovní účty pro případ v budoucnu připsaných finančních prostředků, vše v souhrnné hodnotě zajištění přesahující 100 mil. Kč, a to bez vydání jakéhokoliv zákonem presumovaného rozhodnutí či jiného úkonu orgánu veřejné moci, který by takový postup umožňoval, resp. o kterém by byl žalobce vyrozuměn. Z dikce § 20 zákona č. 253/2008 Sb., je seznatelné, že žalovaný v určitých případech může vydat rozhodnutí, přičemž účastníkem řízení, ve kterém je takové rozhodnutí vydáno, není žalobce (neboť ten má ve smyslu předmětného zákona postavení klienta). Protože žalobce není účastníkem řízení, není mu ani žádné rozhodnutí doručováno či oznamováno, ačkoliv takové rozhodnutí (pakliže bylo v dané věci vydáno, což však žalobci není známo) zásadním způsobem zasáhlo do práv žalobce.
4. Žalobce má za to, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným rozhodnutím žalovaného, jehož obsahem bylo nezákonné zajištění (blokace) finančních prostředků na jeho bankovních účtech. Žalovaný nezákonným způsobem zajistil (zablokoval) finanční prostředky na bankovních účtech žalobce, a to v souhrnné výši více než 100 mil. Kč, aniž by k tomuto úkonu měl jakékoliv zákonné oprávnění. Žádné právní předpisy neumožňují žalovanému zajišťovat (blokovat) finanční prostředky na bankovních účtech soukromých subjektů, neexistuje-li exekuční titul dle daňového řádu či jiného právního předpisů. Dne 21. 6. 2016, kdy došlo k blokaci bankovních účtů žalobce, žádný takový exekuční titul

neexistoval. Exekuční titul vznikl až dne 22. 6. 2016 vydáním zajišťovacích příkazů ze strany Finančního úřadu pro Jihočeský kraj.

5. Žalobce též namítl, že mu nebylo do dne podání žaloby oficiální cestou sděleno, na základě jakého úkonu či rozhodnutí presumovaného jakýmkoliv právním předpisem došlo k zajištění (zablokování) finančních prostředků, tj. jaký právní předpis umožňuje takový postup žalovaného. Domnívá se, že účelové a nezákonné jednání žalovaného ve formě zajištění (blokace) finančních prostředků se prolíná a pravděpodobně velmi úzce souvisí s pozdějším postupem žalovaného v průběhu exekučního řízení (navazujícího na vydání zajišťovacích příkazů a exekučních příkazů), kdy poté, co byly žalobci doručeny zajišťovací příkazy, hodlal žalobce uhradit zajišťovanou částku prostřednictvím sjednaného kontokorentního úvěru, avšak úhrada zajišťované částky mu byla de facto znemožněna v důsledku zajištění (blokace) bankovních účtů.
6. Žalobce dále poukázal na to, že ze zákona č. 253/2008 Sb., je zřejmé, že žalovaný není povinnou osobou a ani nemá žádné pravomoci jakkoliv manipulovat či dokonce zajišťovat bankovní účty žalobce či jiných soukromoprávních subjektů. Bankovní instituce v daném případě neindikovaly příslušným orgánům žádnou podezřelou transakci (obchod). Žádný podezřelý obchod ve smyslu ust. § 4 odst. 1 a § 18 a násl. zákona č. 253/2008 Sb., který by odůvodňoval tak závažný a likvidační zásah do jeho vlastnického práva, ze strany žalobce realizován nebyl. Pokud jde o aplikaci § 18 a násl. zákona č. 253/2008 Sb., (postup při podezřelém obchodu), ani tento právní předpis neumožňuje blokaci finančních prostředků (bankovních účtů) de facto v neomezené výši, neboť povinná osoba může zajistit pouze ty finanční prostředky vztahující ke zcela konkrétnímu podezřelému obchodu, jenž je oznamován žalovanému. Dle zákona je tedy možné omezit manipulaci s finančními prostředky týkajícími se konkrétního podezřelého obchodu, nikoliv paušálně ve vztahu k jakémukoliv částce, která se navíc ani nenachází na bankovních účtech.
7. Žalobce uzavřel, že nezákonným rozhodnutím žalovaného, bylo-li vydáno, jehož obsahem bylo zajištění (blokace) finančních prostředků na jeho bankovních účtech, k němuž došlo dne 21.6.2016, aniž by bylo předtím vydáno jakékoliv relevantní rozhodnutí (exekuční titul), bylo přímo zasaženo do jeho ústavním pořádkem garantovaných práv, zejména do vlastnického práva. Nezákonným rozhodnutím žalovaného byla žalobci způsobena újma, neboť nemohl hradit veškeré své závazky související s jeho činností, nebyl schopen jakýmkoliv způsobem nakládat se svými finančními prostředky, a předmětné zajištění (blokace) rezultovalo ve vlnu následků směřující až k pozastavení ekonomické činnosti žalobce. Nezákonné zajištění (blokace) finančních prostředků žalobce přitom trvalo od 21. 6. nejméně do 24. 6. 2016.
8. Ministerstvo financí jakožto původní žalovaný navrholo, aby soud žalobu zamítl. Ve vyjádření k žalobě uvedlo, že k vydání napadených rozhodnutí přistoupilo v souladu s § 20 odst. 3 písm. b) zákona č. 253/2008 Sb. Vyhlášení napadených rozhodnutí bylo učiněno telefonicky. Při vydání napadených rozhodnutí byly dle názoru Ministerstva financí dodrženy veškeré podmínky stanované zákonem č. 253/2008 Sb. Účastníkem řízení, ve kterém byla napadená rozhodnutí vydána, nebyl žalobce, ale pouze povinné osoby. Rozhodnutí vydaná správním orgánem podle § 20 odst. 3 písm. b) zákona č. 253/2008 Sb., obsahují pouze zjednodušené (zobecněné) odůvodnění, neboť povinnou osobu, které je

rozhodnutí doručováno, nelze z důvodu povinnosti mlčenlivosti podle § 38 odst. 1 téhož zákona informovat o výsledcích šetření vedeného žalovaným. Takovéto stručné odůvodnění proto obsahují i napadená rozhodnutí. Ministerstvo financí zdůraznilo, že doba, na kterou je dle zákona možné odložit splnění příkazu klienta či zajistit majetek na základě napadených rozhodnutí, činí maximálně 72 hodin. V případě, že v této lhůtě nedojde k podání trestního oznámení, jak presumuje § 20 odst. 6 zákona č. 253/2008 Sb., lhůta uplyne mamě, přičemž povinná osoba příkaz klienta provede, případně ustoupí od blokace majetku klienta, čímž nadále není ze strany žalovaného do majetkových práv klienta (tj. žalobce) nikterak zasahováno. Ačkoli je tedy postup správního orgánu dle § 20 odst. 3 písm. b) zákona č. 253/2008 Sb., bezesporu zásahem do majetkových práv klienta, jedná se o zákonný zásah, jenž je pouze dočasný a krátkodobý. Tento zásah následně, v případě, že ve stanovené lhůtě není podáno trestní oznámení orgánům činným v trestním řízení, které rozhodnou o zajištění peněžních prostředků na účtu u banky podle § 79a trestního řádu, příp. využijí jiný zajišťovací institut dle trestního řádu, bez dalšího prekluduje a majetková práva klienta (zde žalobce) nejsou dále žádným způsobem omezena.

9. Žalovaný následně poukázal na to, že žalobce byl již od roku 2013 předmětem několika šetření vedených FAÚ pod spisovými značkami P2013/01357, P2013/01480, P2013/01635, P2013/01761, P2014/02184, P2016/01079. Ve všech případech se jednalo o šetření podezření z daňové trestné činnosti (krácení DPH, tzv. řetězové „karuselové“ podvody), kdy existovalo podezření, že žalobce byl zařazen v řetězci společností, v němž docházelo ke krácení DPH v souvislosti s obchodem s elektronikou, a to na pozici tzv. „broker“, resp. „profit taker“. Výše uvedená šetření byla zpravidla vedena na základě oznámení podezřelého obchodu podaného ze strany povinné osoby podle § 18 odst. 1 zákona č. 253/2008 Sb., přičemž oznámenými subjekty byly koncové společnosti transakčního řetězce, tzv. subjekty typu „missing trader“. Až v průběhu sledování transakčního řetězce bylo zjištěno zapojení žalobce. Na základě předchozích šetření byla ze strany žalovaného podle § 32 odst. 1 zákona č. 253/2008 Sb., podána trestní oznámení v souvislosti se žalobcem, a to konkrétně trestní oznámení evidovaná Ministerstvem pod č.j. MF-21504/2014/24-2402 (sp. zn. P2013/01480) dne 10. 3. 2014, č.j. FAU-29701/2016/24-2402 (sp. zn. P2016/01079) dne 16. 6. 2016. Dále Ministerstvo financí obdrželo od orgánů činných v trestním řízení několik žádostí podle § 39 odst. 1 písm. a) zákona č. 253/2008 Sb., případně podnětů týkajících žalobce, které byly ze strany žalovaného řádně vyřízeny. Ministerstvem financí byly dále v souvislosti se žalobcem podle § 32 odst. 2 zákona č. 253/2008 Sb., poskytnuty informace orgánům správy daní. Ve vztahu k žalobci dále Ministerstvo financí obdrželo od příslušného správce daně hlášení o zneužití systému správy daní k legalizaci výnosů z trestné činnosti podle § 30 odst. 2 zákona č. 253/2008 Sb., č.j. 472273/16/2200-00490-302813, evidováno pod č.j. FAU-31928/2014/24 dne 5. 11. 2014 (viz Příloha č. 11) a FAU-29951/2016/24 dne 17. 6. 2016. Výše uvedenými skutečnostmi Ministerstvo financí dokládá, že žalobce byl ze strany Finančního analytického útvaru dlouhodobě šetřeným subjektem, a to pro podezření z trestného činu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, přičemž výsledky šetření Finančního analytického útvaru byly průběžně předávány orgánům činným v trestním řízení a orgánům správy daní.

10. K vydání napadených rozhodnutí Ministerstvo financí přistoupilo po provedeném šetření vedeném pod sp. zn. P2016/01079, které bylo zahájeno na základě podnětu policejního orgánu č.j. KRPC-85997-17/TČ-2016-020080 ze dne 8. 6. 2016, přičemž dne 9. 6. 2016 byla ze strany policejního orgánu podána dvě doplnění tohoto podnětu č.j. KRPC-85997-19/TČ-2016-020080 a č.j. KRPC-85997-20/TČ-2016-020080. Na základě tohoto podnětu Policie ČR vzniklo důvodné podezření, že na bankovních účtech subjektů v něm uvedených (mimo jiné i žalobce) by se mohly aktuálně nacházet výnosy z daňové trestné činnosti. Jelikož hrozilo nebezpečí, že by bezodkladným splněním příkazu klienta mohlo být zmařeno nebo podstatně ztíženo odčerpání výnosu z výše uvedené trestné činnosti, resp. podezření ze spáchání uvedené trestné činnosti, bylo dne 15. 6. 2016 postupováno u některých subjektů uvedených ve zmíněném podnětu policie (nikoli však ještě u žalobce) dle § 20 odst. 3 písm. b) zákona č. 253/2008 Sb., tj. došlo k zajištění finančních prostředků na účtech těchto subjektů, přičemž dne 16. 6. 2016 bylo ministerstvem podáno trestní oznámení č.j. FAU-29701/2016/24-2402 dle § 32 odst. 1 a § 20 odst. 7 zákona č. 253/2008 Sb. Dle informací ministerstva následně ze strany orgánů činných v trestním řízení došlo k zajištění peněžních prostředků na účtech těchto subjektů podle § 79a trestního řádu. Další podstatnou skutečností odůvodňující vydání napadených rozhodnutí bylo hlášení o zneužití systému správy daní k legalizaci výnosů z trestné činnosti Finančního úřadu pro Jihočeský kraj č.j. 472273/16/2200-00490-302813 vedené Ministerstvem financí pod č. j. FAU-29951/2016/24, které bylo ministerstvu doručeno dne 17. 6. 2016 prostřednictvím elektronického kanálu Moneyweb. Z hlášení rovněž vyplynulo podezření, že žalobce mohl dlouhodobě zneužívat systém správy daní k legalizaci výnosů z daňové trestné činnosti, přičemž na účtech žalobce by se mohly nacházet výnosy z této trestné činnosti. S ohledem na výše popsané zjištěné skutečnosti plynoucí především z podnětu policie a z hlášení o zneužití systému správy daní vydalo Ministerstvo financí napadená rozhodnutí, na základě kterých došlo k dočasné blokaci finančních prostředků na dotčených účtech žalobce, neboť hrozilo nebezpečí, že by bezodkladným splněním příkazu žalobce mohlo být zmařeno nebo podstatně ztíženo odčerpání výnosu z výše uvedené trestné činnosti. V souladu s § 32 odst. 2 zákona č. 253/2008 Sb., byl o této skutečnosti dne 21.6.2016 informován správce daně, neboť se jednalo o skutečnost významnou pro výkon činnosti orgánů Finanční právy České republiky.
11. Od doručení prvotních podnětů policie a otevření případu vedeného FAÚ pod sp. zn. P2016/01079 ve věci probíhaly četné konzultace mezi Finančním analytickým útvarem, příslušným policejním orgánem a následně rovněž příslušným správcem daně, kdy cílem těchto konzultací byla koordinace postupů provedených tak, aby nedošlo ke zmaření úkonů prováděných policejním orgánem. Na základě následně proběhlých konzultací bylo zjištěno, že ve vztahu k žalobci nebude ze strany orgánů činných v trestním řízení postupováno podle § 79a trestního řádu. **Z tohoto důvodu lhůta 72 hodin uvedená v § 20 odst. 3 písm. b) zákona č. 253/2008 Sb., uplynula marně a do majetkových práv žalobce nebylo nadále žalovaným zasahováno ani na základě napadených rozhodnutí, ani nikterak jinak.**
12. Pokud jde o další postup spolupracujících složek, Ministerstvo financí disponuje informací, že vůči žalobci byla následně vedena daňová exekuce, jak ostatně vyplývá i z podané žaloby. Jedná se však pouze o informaci předanou neformálně v rámci ústních konzultací k případu. K daňovému řízení ani k řízení trestnímu však Ministerstvo financí nedisponuje

žádnými dalšími podrobnými informacemi ani dokumenty. V této souvislosti ministerstvo zdůraznilo, že žalobcem zmíněné zajišťovací a exekuční příkazy vydané orgány finanční správy nemají na posouzení zákonnosti napadených rozhodnutí žádný vliv, jelikož jde o samostatná správní řízení vedená dvěma různými samostatnými organizačními složkami státu.

13. V závěru svého vyjádření k žalobě Ministerstvo financí uvedlo, že při vydání napadených rozhodnutí postupovalo v souladu s právními předpisy, a to především v souladu s příslušnými ustanoveními zákona č. 253/2008 Sb. Argumentace žalobce, že žalovaný nemohl postupovat dle zákona č. 253/2008 Sb., jelikož není povinnou osobou, je dle Ministerstva financí zcela lichá s ohledem na § 20 ve spojení s částí třetí tohoto zákona. Ani s tvrzením žalobce, že žalovaný nemá žádné pravomoci jakkoli manipulovat či zajišťovat bankovní účty žalobce, přičemž ani dotčené bankovní instituce neindikovaly příslušným orgánům žádnou podezřelou transakci (obchod), se nelze ztotožnit, jelikož toto je s ohledem na shora uvedené argumenty bezpředmětné. Nelze souhlasit ani s tvrzením žalobce, že postupem Ministerstva financí došlo na straně žalobce k závažné újmě vedoucí k ukončení jeho podnikatelské činnosti. V důsledku vydání napadených rozhodnutí došlo ke zcela zákonnému a krátkodobému „zásahu“ do žalobcových majetkových práv.
14. V souvislosti s nabytím účinnosti zákona č. 368/2016 Sb., kterým se mění zákon č. 253/2008 Sb., o některých opatřeních proti legalizaci výnosů z trestné činnosti a financování terorismu, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, přešla od 1.1.2017 působnost původně žalovaného Ministerstva financí na nově zřízený Finanční analytický úřad, který je od uvedeného data v souladu s § 69 s.ř.s. v této věci žalovaným.
15. Při ústním jednání před soudem konaném dne 9.5.2019 žalobce odkázal na podanou žalobu a dodatečně specifikoval napadená rozhodnutí podle jejich jednacích čísel, která poprvé zjistil až z vyjádření žalovaného k žalobě. Namítl, že napadená rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná vzhledem k neurčitosti jejich výroku. Při jejich vydání nebyly splněny podmínky zakotvené v § 20 odst. 1 a 3 zákona č. 253/2008 Sb., tedy jednak podmínka, že šetření podezřelého obchodu si vyžádá delší dobu, a dále podmínka hrozícího nebezpečí specifikovaného v prvním odstavci uvedeného ustanovení zákona. Výrok napadených rozhodnutí je paušální, není v něm uvedeno, o jaký příkaz se jedná. Zákon neumožňuje paušálně odložit veškeré příkazy žalobce. To dle přesvědčení žalobce vyplývá z ustanovení § 4 zákona, kde jsou definovány pojmy obchod a příkaz. Proto není možné vydat rozhodnutí *en bloc* ve vztahu k jakémukoliv příkazu, ale blokace ze strany Finančního analytického útvaru se může týkat jen konkrétního příkazu. Odůvodnění napadených rozhodnutí považuje žalobce za kusé a nepřezkoumatelné.
16. Žalovaný při ústním jednání před soudem poukázal na to, že na straně žalobce došlo v mezidobí k úpadku. V rámci vyjádření k věci samé pak žalovaný odkázal na písemné vyjádření k žalobě a dále uvedl, že vydání napadených rozhodnutí bylo toliko dočasným a krátkodobým zásahem do práv žalobce. V některých případech se dotčený subjekt o vydání těchto blokačních rozhodnutí ani nedoví. Co se týče hrozícího nebezpečí, které je důvodem pro vydání takového rozhodnutí, to žalovaný zjistí buď z vlastní praxe, nebo z hlášení povinné osoby, zpravidla banky. V projednávané věci nebylo vlastním podnětem k vydání napadených rozhodnutí hlášení banky, ale hlášení ze strany finančního úřadu a

policie. Napadená rozhodnutí nemohla být odůvodněna obsírněji s ohledem na zákonnou povinnost mlčenlivosti.

17. Soud při ústním jednání konaném dne 9.5.2019 zamítl veškeré důkazní návrhy účastníků jako nadbytečné, neboť dospěl k závěru, že o žalobě lze rozhodnout na základě správního spisu.
18. Rozsudkem ze dne 9.5.2019 č.j. 9 Af 58/2016 – 66 Městský soud v Praze napadená rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Konstatoval, že napadená rozhodnutí jsou rozhodnutími ve smyslu § 65 s.ř.s., neboť jejich vydáním byla dotčena právní sféra žalobce, který po určitou dobu nemohl nakládat s finančními prostředky na svých bankovních účtech. Soud dospěl k závěru, že skutečnost, že žalobce nebyl účastníkem řízení a nebyl o vydání napadených rozhodnutí vyrozuměn, je plně v souladu s dotčenou právní úpravou. Soud nicméně přisvědčil žalobci, že v dané věci nebyly naplněny zákonem stanovené podmínky pro vydání napadených rozhodnutí. Poukázal na to, že banky, jimž byla napadená rozhodnutí adresována, Ministerstvu financí žádný podezřelý obchod ve smyslu zákona č. 253/2008 Sb., neohlásily a ve správním spise se též nenachází oznámení o podezřelém obchodě ve smyslu jednání mezi některou z těchto bank a žalobcem. Za takové oznámení dle názoru soudu nelze považovat dlouhodobé podezření na účast žalobce v řetězci společností, v němž docházelo ke krácení daně z přidané hodnoty. Soud vyhodnotil napadená rozhodnutí jako nepřezkoumatelná, neboť z nich není možné zjistit, jaký podezřelý obchod mezi žalobcem a některou z dotčených bank Ministerstvo financí prošetřovalo. V napadených rozhodnutích též není nijak odůvodněno, proč si šetření pro složitost věci vyžádá delší dobu, a odůvodněno není ani splnění podmínky hrozícího nebezpečí, že bezodkladným splněním příkazu klienta by mohlo být zmařeno nebo podstatně ztíženo zajištění výnosu z trestné činnosti nebo prostředků určených k financování terorismu. Soud neztotožnil s argumentací žalovaného, že napadená rozhodnutí nemohla být odůvodněna podrobněji kvůli zákonné povinnosti mlčenlivosti. Tato povinnost dle názoru soudu nemůže správnímu orgánu bránit v řádném odůvodnění rozhodnutí, a tím spíše, podléhají-li tato rozhodnutí soudnímu přezkumu. Soud přisvědčil žalobci také v tom, že zákon č. 253/2008 Sb., neumožňuje „blokaci“ finančních prostředků na účtu v neomezené výši, bez přihlédnutí k charakteru šetřeného podezřelého obchodu a příkazu učiněného v souvislosti s tímto podezřelým obchodem. Totální blokaci by bylo možné akceptovat pouze v případě, kdy by prostředky na účtu měly být určeny k financování terorismu; výnosy z trestné činnosti je však třeba alespoň řádově vyčíslit a navíc je nutno vědět, o jaký příkaz se vlastně jedná. Nebezpečí zmaření zajištění výnosu z trestné činnosti může jen stěží způsobit splnění příkazu klienta, jehož předmětem je převod bagatelní finanční částky či převod prostředků na účet finančního úřadu za účelem plnění daňových povinností.
19. Na základě žalovaným podané kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 7.5.2020 č.j. 6 Afs 129/2019 – 55 zrušil rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 9.5.2019 č.j. 9 Af 58/2016 – 66 a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. V odůvodnění zrušovacího rozsudku Nejvyšší správní soud dovodil, že ačkoli zákon č. 253/2008 Sb., ve znění účinným k datu vydání napadených rozhodnutí výslovně neoznačoval Finanční analytický úřad Ministerstva financí za zpravodajskou jednotku (jako nyní činí vůči žalovanému v § 29c), je zřejmé, že Ministerstvo financí prostřednictvím Finančního

analytického útvaru plnilo úkoly finanční analytické jednotky ve smyslu směrnice Evropského parlamentu a Rady 2005/60/ES ze dne 26. října 2005, o předcházení zneužití finančního systému k praní špinavých peněz a financování terorismu (dále jen „AML směrnice“).

20. Úkon podle § 20 odst. 3 zákona č. 253/2008 Sb., je dle Nejvyššího správního soudu rozhodnutím podle soudního řádu správního i správního řádu, na čemž nemůže nic změnit ani skutečnost, že k odkladu splnění příkazu klienta dochází v rámci šetření podezřelého obchodu, které není správním řízením. Rozhodnutí je prvním úkonem v řízení, jehož předmětem je pouze odklad splnění příkazu klienta. Toto řízení však nelze ztotožňovat s šetřením podezřelého obchodu. Vydání rozhodnutí o odkladu splnění příkazu klienta je možnou, nikoli však nutnou součástí šetření podezřelého obchodu. Toto šetření není správním řízením, neboť jeho účelem není vydání rozhodnutí (§ 9 správního řádu), nýbrž prošetření a ověření skutečností nasvědčujících tomu, že může dojít ke zneužití finančního systému za účelem legalizace výnosů z trestné činnosti či financování terorismu. Šetření může skončit buď rozptýlením podezření, nebo v souladu s § 32 odst. 1 zákona č. 253/2008 Sb., podáním trestního oznámení.
21. Městský soud v Praze žalovanému dle názoru Nejvyššího správního soudu nesprávně vytýkal, že nedoložil existenci oznámení podezřelého obchodu podle § 18 odst. 1 zákona č. 253/2008 Sb. Takové oznámení je podmínkou pro odklad splnění příkazu klienta v souvislosti s učiněním oznámení samotnou povinnou osobou na 24 hodin (§ 20 odst. 1 zákona č. 253/2008 Sb.), popřípadě prodloužení této doby na 72 hodin podle § 20 odst. 3 písm. a) téhož zákona, jemuž musí z povahy věci odklad na dobu 24 hodin podle odst. 1 předcházet. Napadená rozhodnutí však byla vydána podle § 20 odst. 3 písm. b) zákona č. 253/2008 Sb., podle něhož je to ministerstvo (nyní žalovaný), kdo rozhoduje o odložení splnění příkazu klienta (nikoli jen o jeho prodloužení ve vazbě na oznámení podezřelého obchodu ze strany povinné osoby). Nic v zákoně č. 253/2008 Sb., nenavádí tomu, že by i toto rozhodnutí mělo být nutně vázáno na oznámení podezřelého obchodu ze strany povinné osoby. Naopak, taková podmínka by nedávala smysl, neboť ministerstvo (žalovaný) může získávat informace a prošetřovat určité okolnosti i jinak než na základě oznámení podezřelého obchodu, například na základě mezinárodní spolupráce podle § 33 zákona č. 253/2008 Sb., informací o zneužívání systému daňové správy k legalizaci výnosů z trestné činnosti podle § 30 odst. 2 zákona č. 253/2008 Sb., oznámení zpravodajských služeb podle § 30 odst. 6 zákona č. 253/2008 Sb., či na základě vlastních poznatků.
22. Nejvyšší správní soud přisvědčil žalovanému, že Městský soud v Praze nevyložil správně pojem „podezřelý obchod“. Podle § 4 odst. 1 zákona č. 253/2008 Sb., se obchodem pro účely tohoto zákona rozumí každé jednání povinné osoby s jinou osobou, pokud takové jednání směřuje k nakládání s majetkem této jiné osoby nebo k poskytnutí služby této jiné osobě. Podezřelým obchodem je podle definice v § 6 zákona č. 253/2008 Sb., obchod uskutečněný za okolností vyvolávajících podezření ze snahy o legalizaci výnosů z trestné činnosti nebo podezření, že v obchodu užitě prostředky jsou určeny k financování terorismu, anebo jiná skutečnost, která by mohla takovému podezření nasvědčovat. Ačkoli je to z jazykového hlediska poněkud nezvyklé, z citovaného textu vyplývá, že podezřelým obchodem je jakákoli skutečnost, která by mohla nasvědčovat podezření ze snahy o legalizaci výnosů z trestné činnosti či financování terorismu, i když nutně nenaplnňuje

znaky obchodu ve smyslu § 4 odst. 1 zákona č. 253/2008 Sb. Tato kategorie bude relevantní především ve vztahu k šetřením prováděným na základě jiných skutečností než oznámení podle § 18 odst. 1 zákona č. 253/2008 Sb., které bude z povahy věci vždy spojeno s konkrétními transakcemi.

23. Nejvyšší správní soud dále dospěl k závěru, že Městský soud vyložil příliš úzce i pojem „obchod“, neboť pro naplnění tohoto pojmu by vyžadoval jednání mezi povinnou osobou (bankou) a žalobcem, jež by mělo být uskutečněno za okolností vyvolávajících podezření ze snahy o legalizaci výnosů z trestné činnosti. Z pohledu Městského soudu v Praze by tedy muselo být podezřelé právní jednání mezi bankou a majitelem účtu. V režimu zákona č. 253/2008 Sb., je však obchodem „*jakékoli jednání, kterým by případně mohlo dojít k legalizaci výnosů. Nejedná se tedy zásadně jen o klasickou obchodní transakci se stranou prodávající a kupující, za obchod jsou pro účely tohoto zákona považovány například i přesuny mezi jednotlivými účty téhož majitele*“ (TVRDÝ, J., VAVRUŠKOVÁ, A. Zákon o některých opatřeních proti legalizaci výnosů z trestné činnosti a financování terorismu. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2018, cit. dle Beck-online, § 4). V případech, jako je nyní posuzovaný, spočívá ono jednání povinné osoby s jinou osobou v tom, že banka na příkaz majitele účtu provede převod peněžních prostředků z tohoto účtu nebo na něj. Pokud existovalo podezření, že finanční prostředky na účtech žalobce jsou výnosem trestné činnosti či že by na jeho účet mohly být výnosy z trestné činnosti převedeny, je podezřelým obchodem to, že banka poskytne žalobci službu spočívající v bezhotovostním převodu takových finančních prostředků. Proto nelze přisvědčit názoru Městského soudu v Praze, že „*pouhé zjištění, že [žalobce] má finanční prostředky na bankovních účtech u zmíněných dvou bank, a ani žalovaným tvrzené dlouhodobé podezření na účast [žalobce] v řetězci společností, v němž docházelo ke krácení DPH v souvislosti s obchodem s elektronikou*“, nemůže svědčit o podezřelém obchodu.
24. Nejvyšší správní soud se dále zabýval závěrem Městského soudu v Praze, že žalobou napadená rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů. V této souvislosti konstatoval, že je nutno vyjít z toho, komu je rozhodnutí o odkladu splnění příkazu klienta určeno, resp. adresováno, a co je jeho předmětem a účelem. Rozsah odůvodnění rozhodnutí o odkladu splnění příkazu klienta odpovídá tomu, aby povinná osoba mohla ověřit zákonné podmínky pro aktivaci své povinnosti, tedy na základě jakého právního předpisu je jí povinnost ukládána, zda vůbec je v dané věci povinnou osobou, tedy zda jde o jejího klienta, jakého majetku, resp. bankovních účtů se rozhodnutí týká, v jakém rozsahu či za jakých podmínek má splnění příkazu klienta odložit. Všechny tyto nezbytné informace byly v napadených rozhodnutích obsaženy. V odůvodnění rozhodnutí o odkladu splnění příkazu klienta podle § 20 odst. 3 písm. b) zákona č. 253/2008 Sb., není ministerstvo (nyní žalovaný) povinno vymezovat skutečnosti o důvodech a okolnostech šetření, v rámci něhož toto rozhodnutí vydalo, včetně skutečností svědčících o hrozícím nebezpečí či složitosti šetření. Napadená rozhodnutí proto nelze považovat za nepřezkoumatelná proto, že takové důvody neobsahují. Rozhodnutí ministerstva však zasáhla do vlastnického práva žalobce, a proto musejí být s ohledem na čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod podrobena účinné soudní kontrole, která není proveditelná bez dostupnosti informací o okolnostech svědčících o naplnění zákonných důvodů pro vydání přezkoumávaného rozhodnutí. Ve vztahu k napadeným rozhodnutím jde mimo jiné o skutečnosti, na jejichž základě žalovaný usoudil, že se jedná o podezřelý

obchod, resp. že hrozí nebezpečí, že bezodkladným splněním příkazu klienta by mohlo být zmařeno nebo podstatně ztíženo zajištění výnosu z trestné činnosti nebo prostředků určených k financování terorismu. V tomto směru Nejvyšší správní soud poukázal na to, že zákon č. 253/2008 Sb., výslovně nepočítá s prolomením povinnosti mlčenlivosti v soudním řízení správním, informace týkající se vydání rozhodnutí podle § 20 odst. 3 tohoto zákona je však nutné poskytnout i správnímu soudu v řízení o přezkumu takového rozhodnutí. Městský soud v Praze má v dalším řízení posoudit, zda Ministerstvo financí svou zákonnou pravomoc nezneužilo, zda mělo v případě žalobce k dispozici informace svědčící o nebezpečí, že bezodkladným splněním příkazu klienta by mohlo být zmařeno nebo podstatně ztíženo zajištění výnosu z trestné činnosti, a zároveň o tom, že šetření podezřelého obchodu si pro složitost věci vyžadovalo delší dobu. Tyto informace samozřejmě bude nutno primárně hodnotit z pohledu ministerstva, jak se mu jevily, resp. mohly jevit v době jeho rozhodování.

25. Nakonec se Nejvyšší správní soud zabýval rozsahem, v jakém lze odložit splnění příkazu klienta. Konstatoval, že zákon č. 253/2008 Sb., vymezuje v § 4 odst. 3 příkaz klienta jako každý jeho úkon, na jehož základě má povinná osoba nakládat s majetkem, tedy velmi široce. Žalovaný oprávněně namítá, že po ministerstvu (nyní žalovaném) nelze požadovat, aby vždy vymezil konkrétní příkaz klienta, jehož splnění má povinná osoba odložit. Takový postup by v praxi nebyl možný, neboť nelze vždy předjímat, jakou konkrétní dispozici klient se svým majetkem provede. Nutno též vzít v úvahu, že klient může mít více účtů, třeba i s různým určením, u více povinných osob. Městský soud v Praze však takový požadavek na rozhodnutí o odkladu splnění příkazu klienta nekladl, pouze shledal, že zákon č. 253/2008 Sb., neumožňuje „zablokovat“ veškeré finanční prostředky na účtech klienta bez dalšího, s čímž Nejvyšší správní soud v této míře obecnosti souhlasí. Účelem odkladu splnění příkazu klienta je na omezenou dobu zajistit majetek, který by mohl být výnosem z trestné činnosti či určen k financování terorismu. Městský soud v Praze správně dovodil, že v případech, kdy existuje podezření, že by určitý majetek mohl být určen k financování terorismu, by neomezená „blokace“ bankovního účtu mohla být opodstatněná. Posuzovaná rozhodnutí však byla vydána kvůli podezření na legalizaci výnosů z trestné činnosti a v takové situaci lze logicky předpokládat, že žalovaný bude mít povětšinou alespoň rámcovou představu o výši výnosů z prošetřované trestné činnosti. Nejvyšší správní soud se proto obecně ztotožnil se závěrem Městského soudu v Praze, že adekvátním postupem by rozhodně nebylo rozhodnutí „blokující“ provedení jakéhokoli příkazu klienta, jenž se týká bankovního účtu, na kterém se nachází prostředky ve výši stovek miliónů korun, jestliže se odhadované výnosy z trestné činnosti tohoto klienta pohybují „toliko“ v řádech statisíců. Takový zásah do vlastnického práva klienta by byl nepřiměřený. Proto by stěžovatel s ohledem na zásadu minimalizace zásahu orgánů veřejné moci do základních práv a svobod měl (ve vlastním zájmu zejména do budoucna) v rozhodnutí podle § 20 odst. 3 písm. b) zákona č. 253/2008 Sb., vymezit, do jaké výše (popř. ve vztahu k jakému majetku) je třeba splnění příkazu klienta odložit. Nejvyšší správní soud nerealisticky nevolá po přesném vyčíslení zajištěného majetku, postačí hrubý, směrem nahoru zaokrouhlený odhad. Pokud by rozsah odkladu splnění příkazu klienta neodpovídal alespoň řádově domnělé výši výnosů z trestné činnosti, rozhodnutí žalovaného by v soudním přezkumu zřejmě jako zjevně nepřiměřené nemuselo obstát, ledaže by žalovaný osvědčil, že ani rámcovou představu o výši výnosů z prošetřované trestné činnosti nemohl mít.

26. Pokud jde o nyní posuzovanou věc, Městský soud v Praze se v dalším řízení má dle Nejvyššího správního soudu zabývat tím, zda absence omezení rozsahu odkladu splnění příkazu klienta v napadených rozhodnutích představovala vzhledem ke konkrétním okolnostem případu takovou vadu, která způsobila jejich nezákonnost pro nepřiměřenost zásahu do vlastnického práva žalobkyně. Bude se tedy zabývat námitkou žalovaného, že existovalo podezření na výnosy z trestné činnosti převyšující zůstatek na všech postižených bankovních účtech žalobkyně. Nejvyšší správní soud k tomu podotkl, že odklad splnění příkazu klienta se samozřejmě netýkal jen objemu prostředků, které byly na účtech v době vydání rozhodnutí, ale i dalších prostředků, které se na účtech případně objevily v době platnosti rozhodnutí podle § 20 odst. 3 písm. b) zákona č. 253/2008 Sb. Pokud se v této době finanční prostředky na účtech žalobce zvýšily natolik, že by již rozsah domnělých výnosů z trestné činnosti řádově převyšovaly, byl by žalobce v dispozici se svým majetkem omezen nepřiměřeně.
27. Nejvyšší správní soud uzavřel, že Městský soud v Praze, jenž bude v dalším řízení vázán právním názorem vysloveným ve zrušovacím rozsudku (§ 110 odst. 4 s.ř.s.), především posoudí, zda informace, které měl Finanční analytický útvar Ministerstva financí v době vydání napadených rozhodnutí k dispozici, mohly svědčit o nebezpečí legalizace výnosů z trestné činnosti a o nutnosti delšího šetření podezřelého obchodu (a to ve smyslu, jak tento pojem Nejvyšší správní soud vyložil v bodech [46] a [47] zrušovacího rozsudku), včetně toho, zda absence omezení rozsahu odkladu splnění příkazu klienta v napadených správních rozhodnutích způsobila vzhledem ke konkrétním okolnostem případu jejich nezákonnost.
28. Při ústním jednání konaném dne 10.12.2020 soud provedl výslech svědkyně JUDr. M. H., Ph.D. (dále jen „svědkyně M. H.“, zaměstnankyně žalovaného, která v době vydání napadených rozhodnutí pracovala na pozici zástupkyně vedoucího analytického oddělení. Žalobce při ústním jednání soudu předložil nedatované podání nadepsané slovy „Časová osa“, ve kterém v chronologickém sledu zmínil jednotlivé úkony finančních, celních a policejních orgánů vůči žalobci a taktéž některé úkony žalobce učiněné od roku 2013 do vydání rozhodnutí o prohlášení konkursu (17.2.2017).
29. Ve vyjádření ze dne 13.12.2020 žalobce uvedl, že až po uplynutí několika let a po několika soudních sporech získal alespoň rámcový přehled o tom, jaké kroky vedly k blokaci jeho bankovních účtů, co jim předcházelo a na jakých zákonných základech měly být tyto učiněny. Žalobce nebyl příjemcem napadených rozhodnutí o blokaci ani účastníkem řízení. Ani s vynaložením nejvyšší možné péče tedy neměl možnost formulovat v přísné koncentrační lhůtě přesněji svá žalobní tvrzení proti aktu žalovaného, o kterém mu nebylo známo, zda existuje, zda jej žalovaný vůbec vydal, na základě jakého právního předpisu a jaké správní úvahy, jak předmětný akt odůvodnil a co je obsahem příslušného správního spisu. Aby právo žalobce na soudní ochranu jeho práv nebylo iluzorní, je dle žalobce úlohou soudu do jisté míry suplovat aktivitu žalobce a nahradit jeho žalobní tvrzení. Rovněž je na místě, aby soud napadená rozhodnutí přezkoumal i z hlediska dodržení zákonných podmínek pro jejich vydání dle § 20 odst. 3 písm. b) zákona č. 253/2008 Sb., přičemž rozhodný je skutkový kontext dané věci. Žalobce na tomto místě doplnil své podání nazvané „Časová osa“ a v návaznosti na toto doplnění uvedl, že rozhodnutí o blokaci byla vydána za situace, kdy žalovaný prokazatelně věděl o probíhajícím

přípravném řízení trestním ve věci obchodování žalobce s Eden Way a dalšími (nikoliv však s Tramax), tj. věděl o podaných trestních oznámeních správce daně v dané věci, věděl o tom, že policejní orgán při realizaci úkonů u žalobce provedené dne 15.6.2016 (prohlídka jiných prostor, domovní prohlídka) nezajistil majetek žalobce a ani takové zajištění nehodlal provést, o čemž svědčí jeho informace ze dne 20. 6. 2020, a navíc v dané věci sám podal trestní oznámení. Žalobci tak zcela uniká zákonný důvod, pro který by byl žalovaný oprávněn vydat rozhodnutí o blokaci dle § 20 odst. 3 písm. b) zákona č. 253/2008 Sb., neboť ze skutkových okolností vyplývá, že nebyla splněna ani jedna ze zákonem vyžadovaných podmínek. Vyjádření svědkyně M. H., že důvod, pro který byla napadená rozhodnutí vydána, spočíval v nutnosti upřesnit výši škody, považuje žalobce za absurdní, neboť u žalobce probíhala od roku 2013 intenzivní daňová kontrola, která se chýlila ke svému závěru, tj. správci daně byl znám každý jednotlivý obchod, a byl tak schopen stanovit výši potenciálně doměřené daně tak říkajíc na koruny. V této souvislosti žalobce poukázal na hlášení ZSSD ze dne 17. 6. 2016, kde správce daně uvádí částku „106.046.200,98 Kč“ minus nárokové nadměrné odpočty ve výši „16.934.128 Kč, 7.754.546 Kč a 6.454.825 Kč“. Navíc v trestních řízeních daňových je výše škody vždy stanovena na základě buď znaleckého posudku či na základě odborného vyjádření správce daně (často v kombinaci), nikdy ale na základě jakéhosi výpočtu žalovaného. Navíc, z výsledku svědkyně M. H. vyplynulo, že žalovaný vedl stran žalobce opakovaná šetření již po několik let.

30. Ze systematického výkladu § 20 zákona č. 253/2008 Sb., podle žalobce vyplývá, že důvod, pro který byla žalovanému dána pravomoc vydat rozhodnutí o blokaci, spočívá výlučně v tom, aby majetek určité osoby neunikl z dosahu orgánů činných v trestním řízení. Za situace, kdy policejní orgán přesně věděl o majetku žalobce a nezajistil ho, však nehrozilo, že by majetek žalobce unikl z dosahu orgánů činných v trestním řízení.
31. V kontextu závazného právního názoru vyjádřeného Nejvyšším správním soudem ve zrušujícím rozsudku je žalobce toho názoru, že v rozhodnutí o blokaci musí být uvedeno, v jaké výši jsou finanční prostředky na bankovních účtech blokovány. Napadená rozhodnutí však žádnou takou specifikaci neobsahují, přestože žalovanému bylo na základě informací správce daně a policejního orgánu známo (či známo být mělo), jaká je výše DPH ze sporných obchodů (tj. tvrzená škoda). Žalobce k tomu zdůraznil, že je povinností žalovaného informace, které jsou mu různými úřady či osobami sdělovány, posoudit v kontextu a v souvislostech s ostatními jemu sdělovanými informacemi či s informacemi, které jsou mu známy z vlastní činnosti. Informace sdělované žalovanému ostatními orgány nejsou rozhodnutími, a nemají tak povahu presumpce správnosti správního aktu. Žalovaný je tak povinen sdělované informace podrobit hodnocení, nikoliv je „slepě“ brát za validní. Žalovaný tak měl z jemu dostupných údajů zjistit, že trestní řízení není vedeno ohledně obchodů žalobce se společností Tramax, kterých se týkala DPH ve výši přesahující 70 mil Kč., a o tuto výši měl snížit údaj obdržení dne 17. 6. 2016, ze kterého dle vlastních slov vycházel. Z předmětné informace správce daně ze dne 17. 6. 2016 navíc vyplývá, že částka 106.046.200,98 Kč nepředstavuje celou výši doměřované DPH („škodu“), ale že je od ní nutno odečíst částky nárokových nadměrných odpočtů ve výši 16.934.128 Kč, 7.754.546 Kč a 6.454.825 Kč, které „nebyly z důvodu probíhajícího vyměřovacího řízení vyměřeny a vráceny“, jak v ZSSD uvádí správce daně. Odečtem těchto částek od celkové částky dostaneme částku 74.902.701 Kč, tj. částku, na kterou byly vydána

zajišťovací příkazy. Žalovaný však neučinil ani tuto (triviální) matematickou operaci; jeho správní úvaha stran výše blokové částky absentovala, resp. byla zcela chybná. Žalovaným tak nebylo doloženo, že by k datu vydání napadených rozhodnutí existovalo podezření na výnosy z trestné činnosti převyšující zůstatek na všech postižených bankovních účtech žalobce. V této souvislosti žalobce poukázal na to, že v době blokace měl bankovním ústavem Unicredit bank schválen provozní úvěr ve výši 60 mil Kč, který mu byl kdykoliv k dispozici, a který v době blokace nebyl žalobcem čerpán. Protože se jednalo o prostředky, se kterými mohl volně disponovat, je třeba je přičíst k jeho zůstatkům na bankovních účtech. Závěrem žalobce namítl, že splnění zákonných podmínek je třeba posuzovat k datu vydání napadených rozhodnutí, přičemž je třeba vycházet z vlastní textace rozhodnutí a dále ze správního spisu vedeného žalovaným. Absenci relevantních podkladů pro vydání napadených rozhodnutí proto nelze nahradit výsledkem zaměstnance žalovaného před soudem (provedeným v době po vydání rozhodnutí).

32. Při ústním jednání konaném dne 16.12.2020 soud provedl důkaz těmito listinami: hlášením „ZSSD“ (hlášení o zneužití systému správy daní) ze dne 17.6.2016 vyhotoveným Finančním úřadem pro Jihočeský kraj, podnětem ve věci trestního řízení ze dne 8.6.2016 č.j. KRPC-85997-17/TČ-2016-020080 vyhotoveným Policií ČR, Krajským ředitelstvím policie Jihočeského kraje, doplněním podnětu ve věci trestního řízení ze dne 9.6.2016 č.j. KRPC-85997-19/TČ-2016-020080 a doplněním podnětu ve věci trestního řízení ze dne 9.6.2016 č.j. KRPC-85997-20/TČ-2016-020080 (podnět a jeho doplnění byly adresovány Ministerstvu financí, Finančnímu analytickému útvaru). Protože soud dospěl k závěru, že o žalobě lze rozhodnout na základě výsledků dosud provedeného dokazování, ostatní důkazní návrhy účastníků řízení pro nadbytečnost zamítl.
33. Při rozhodování soud vyšel z následně uvedené právní úpravy:
34. Podle § 65 odst. 1 s.ř.s. kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen "rozhodnutí"), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.
35. Podle § 20 odst. 1 zákona č. 253/2008 Sb., ve znění účinném k datu vydání napadených rozhodnutí, pokud hrozí nebezpečí, že bezodkladným splněním příkazu klienta by mohlo být zmařeno nebo podstatně ztíženo zajištění výnosu z trestné činnosti nebo prostředků určených k financování terorismu, povinná osoba může splnit příkaz klienta týkající se podezřelého obchodu nejdříve po uplynutí 24 hodin od přijetí oznámení podezřelého obchodu ministerstvem. Majetek, jehož se příkaz klienta týká, vhodným způsobem zajistí proti manipulaci, která by byla v rozporu s účelem tohoto zákona. Na odklad splnění příkazu klienta upozorní povinná osoba ministerstvo v oznámení o podezřelém obchodě.
36. Podle § 20 odst. 2 zákona č. 253/2008 Sb., podle odstavce 1 se nepostupuje v případě, kdy odložení splnění příkazu klienta není možné, zejména u operací prováděných elektronickými platebními prostředky, nebo kdy je povinné osobě známo, že by takové

odložení mohlo zmařit nebo jinak ohrozit šetření podezřelého obchodu; o splnění příkazu klienta povinná osoba ihned informuje ministerstvo.

37. Podle § 20 odst. 3 zákona č. 253/2008 Sb., jestliže hrozí nebezpečí podle odstavce 1 a šetření podezřelého obchodu si pro složitost vyžaduje delší dobu, ministerstvo rozhodne
- a) o prodloužení doby, na kterou se odkládá splnění příkazu klienta, nejdéle však na dobu 72 hodin od přijetí oznámení podezřelého obchodu ministerstvem, nebo
 - b) o odložení splnění příkazu klienta nebo o zajištění majetku, který má být předmětem podezřelého obchodu, u povinné osoby, u níž se tento majetek nachází, až na dobu 72 hodin.
38. Podle § 20 odst. 4 zákona č. 253/2008 Sb., rozhodnutí o odkladu splnění příkazu klienta nebo o zajištění majetku podle odstavce 3 nabývá právní moci jeho vyhlášením. Vyhlášení může být provedeno ústně, telefonicky, telefaxem nebo elektronicky; vždy se však následně doručuje stejnopis písemného vyhotovení. Proti rozhodnutí o odkladu splnění příkazu klienta nebo o zajištění majetku není přípustný rozklad. Při rozhodování o tomto opatření je účastníkem řízení pouze povinná osoba, která podala oznámení podezřelého obchodu, nebo u níž se nachází majetek, který má být předmětem podezřelého obchodu.
39. Podle § 20 odst. 5 zákona č. 253/2008 Sb., povinná osoba obratem sdělí ministerstvu vykonání rozhodnutí podle odstavce 3 písm. b) a potvrdí čas, od něhož se počítá běh lhůty podle odstavce 3 písm. b). Ministerstvu dále průběžně podává informace o všech podstatných skutečnostech týkajících se majetku uvedeného v rozhodnutí.
40. Podle § 20 odst. 6 zákona č. 253/2008 Sb., jestliže ministerstvo do konce lhůty stanovené v odstavci 3 povinné osobě nesdělí, že podalo trestní oznámení, povinná osoba příkaz klienta provede.
41. Podle § 20 odst. 7 zákona č. 253/2008 Sb., podá-li ministerstvo ve lhůtě stanovené v odstavci 1 nebo 3 oznámení orgánu činnému v trestním řízení podle § 32 odst. 1, povinná osoba provede příkaz klienta po uplynutí 3 kalendářních dnů ode dne podání trestního oznámení, pokud orgán činný v trestním řízení do konce této lhůty nerozhodne o odnětí nebo zajištění předmětu podezřelého obchodu. O podání trestního oznámení informuje ministerstvo povinnou osobu před uplynutím lhůty podle odstavce 1 nebo 3.
42. Po provedeném řízení, ve kterém byl závěry vyslovenými ve zrušovacím rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7.5.2020 č.j. 6 Afs 129/2019 – 55, dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
43. O tom, že napadená rozhodnutí jsou rozhodnutími ve smyslu legislativní zkratky zakotvené v § 65 odst. 1 s.ř.s., a podléhají tak soudnímu přezkumu, nemůže být po vydání zrušovacího rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7.5.2020 č.j. 6 Afs 129/2019 – 55 sporu. Soud v zájmu stručnosti odkazuje na příslušnou pasáž odůvodnění uvedeného rozhodnutí, ve které Nejvyšší správní soud tomuto závěru bez výhrad přitakal.
44. Zcela nedůvodná je žalobní námitka, že k blokaci prostředků žalobce na dotčených bankovních účtech došlo bez vydání jakéhokoli zákonem presumovaného rozhodnutí či

jiného úkonu orgánu veřejné moci, který by takový postup umožňoval. K blokaci prostředků žalobce na dotčených bankovních účtech, přesněji řečeno k uložení povinnosti bankám jakožto povinným osobám odložit na stanovenou dobu splnění příkazu žalobce k manipulaci s finančními prostředky na těchto účtech, došlo na základě napadených rozhodnutí, k jejichž vydání bylo Ministerstvo financí obecně oprávněno na základě ustanovení zákona č. 253/2008 Sb. Smysl a povaha rozhodnutí vydávaného podle § 20 odst. 3 uvedeného zákona vylučuje, aby byl účastníkem řízení o jeho vydání také subjekt, jehož majetek má být tímto rozhodnutím dotčen. Proto také § 20 odst. 4 zákona č. 253/2008 Sb., výslovně stanoví, že při rozhodování o tomto opatření je účastníkem řízení pouze povinná osoba, která podala oznámení podezřelého obchodu, nebo u níž se nachází majetek, který má být předmětem podezřelého obchodu. Pouze jí se také doručuje stejnopis písemného vyhotovení rozhodnutí, jehož vyhlášení může být provedeno ústně, telefonicky, telefaxem nebo elektronicky. To, že žalobce nebyl účastníkem řízení, ve kterém byla napadená rozhodnutí vydána a nebyl o jejich vydání vyrozuměn, je tedy plně v souladu s uvedenou právní úpravou.

45. Neopodstatněná je též námitka žalobce, že žádné právní předpisy neumožňují žalovanému zajišťovat (blokovat) finanční prostředky na bankovních účtech soukromých subjektů, neexistuje-li exekuční titul dle daňového řádu či jiného právního předpisu. Vydání rozhodnutí podle § 20 odst. 3 písm. b) zákona č. 253/2008 Sb., kterým žalovaný uloží bance jakožto povinné osobě povinnost odložit na stanovenou dobu splnění příkazu klienta k manipulaci s finančními prostředky na jeho bankovních účtech, není podmíněno existencí exekučního titulu. Skutečnost, že ke dni vydání napadených rozhodnutí neexistoval exekuční titul vydaný vůči žalobci, tedy nemůže způsobovat nezákonnost napadených rozhodnutí.
46. Zákonnost napadených rozhodnutí není možné posuzovat ve spojitosti s úkony provedenými vůči žalobci ze strany finančního orgánu v průběhu daňového řízení (žalobcem zmiňované zajišťovací příkazy Finančního úřadu pro Jihočeský kraj, exekuční příkazy aj.). Napadená rozhodnutí nejsou vydávána finančním orgánem v rámci daňového řízení podle daňového řádu, ale jedná se o zcela samostatné úkony jiného správního orgánu (dříve Ministerstva financí, dnes žalovaného), které sledují jiný účel než správu daní a jsou činěny podle speciální právní úpravy obsažené v zákoně č. 253/2008 Sb.
47. Napadená rozhodnutí jsou sice odůvodněna velmi stroze, tato skutečnost však nemá za následek jejich nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Rozsah jejich odůvodnění odpovídá tomu, aby povinná osoba (banka) mohla ověřit zákonné podmínky pro aktivaci své povinnosti, tedy na základě jakého právního předpisu je jí povinnost ukládána, zda vůbec je v dané věci povinnou osobou, tedy zda jde o jejího klienta, jakého majetku, resp. bankovních účtů se rozhodnutí týká, v jakém rozsahu či za jakých podmínek má splnění příkazu klienta odložit. Všechny tyto nezbytné informace jsou v napadených rozhodnutích obsaženy. Jak dovodil Nejvyšší správní soud ve zrušovacím rozsudku ze dne 7.5.2020 č.j. 6 Afs 129/2019 – 55, v odůvodnění rozhodnutí o odkladu splnění příkazu klienta vydaném podle § 20 odst. 3 písm. b) zákona č. 253/2008 Sb., není ministerstvo (nyní žalovaný) povinno vymezovat skutečnosti o důvodech a okolnostech šetření, v rámci něhož toto rozhodnutí vydalo, včetně skutečností svědčících o hrozícím nebezpečí či

složitosti šetření. Napadená rozhodnutí nelze považovat za nepřezkoumatelná proto, že takové důvody neobsahují.

48. Soud nepřisvědčil ani námitkám, v nichž žalobce brojí proti nesplnění zákonem stanovených podmínek pro vydání napadených rozhodnutí. Ustanovení § 20 odst. 3 zákona č. 253/2008 Sb., umožňuje vydat rozhodnutí o odložení splnění příkazu klienta dle písmene b) tohoto ustanovení při splnění následujících podmínek: 1) hrozí nebezpečí podle odstavce 1, tj. nebezpečí, že bezodkladným splněním příkazu klienta by mohlo být zmařeno nebo podstatně ztíženo zajištění výnosu z trestné činnosti nebo prostředků určených k financování terorismu; 2) šetření podezřelého obchodu si pro složitost vyžaduje delší dobu. Při výkladu uvedených podmínek je nutno vzít v potaz, že podle § 6 odst. 1 zákona č. 253/2008 Sb., je podezřelým obchodem jakákoliv skutečnost, která by mohla nasvědčovat podezření ze snahy o legalizaci výnosů z trestné činnosti. Šetření podezřelého obchodu prováděné žalovaným v pozici finanční analytické jednotky ve smyslu AML směrnice přitom není správním řízením, neboť jeho účelem není vydání rozhodnutí, nýbrž prošetření a ověření skutečností nasvědčujících tomu, že může dojít ke zneužití finančního systému za účelem legalizace výnosů z trestné činnosti (či financování terorismu, o které se však v dané věci nejedná).
49. Žalovaný, resp. jeho předchůdce, tj. Finanční analytický útvar Ministerstva financí, přistoupil k vydání napadených rozhodnutí poté, co právem dospěl k závěru o hrozícím nebezpečí, že bezodkladným splněním příkazu žalobce by mohlo být zmařeno nebo podstatně ztíženo zajištění výnosu z trestné činnosti. Z listinných důkazů provedených soudem při ústním jednání konaném dne 16.12.2020 (hlášení ZSSD, podnět policie ve věci trestního řízení ze dne 8.6.2016 a jeho dvě doplnění ze dne 9.6.2016), jakož i ze svědecké výpovědi svědkyně M. H. vyplynulo, že žalovaný měl v době vydání napadených rozhodnutí k dispozici informace o podezření policie o zapojení žalobce do účelového řetězce společností vytvořeného za účelem daňových podvodů. V podnětu ze dne 8.6.2016 policie výslovně deklarovala existenci reálného nebezpečí, že jednatelé a majitelé žalobce pokračují v podvodných transakcích při pořizování zboží z jiných členských států prostřednictvím daňových subjektů, a to i v současné době. V doplnění podnětu ze dne 9.6.2016 byl žalovaný policií vyzván k šetření ohledně toho, jaké bankovní účty byly a jsou v současné době žalobcem využívány k obchodní činnosti v rámci účelově vytvořeného řetězce vzájemně propojených společností a osob, a jaký je stav na zjištěných bankovních účtech žalobce, a to pro případné zajištění peněžních prostředků jako výnosů z trestné činnosti s ohledem na škodu, která měla být ČR způsobena společným jednáním v celkové výši cca 42 miliónů Kč zkrácením daně. Hlášením ZSSD ze dne 17.6.2016 byl žalovaný informován o tom, že při činnosti správce daně byly zjištěny skutečnosti nasvědčující tomu, že žalobce a další společnosti ve vzájemné spolupráci zneužily systém správy daní k legalizaci výnosů z trestné činnosti. V podvodné struktuře byly kromě žalobce zapojeny zejména společnosti Tramax Trading, s.r.o., Alcas Praha s.r.o., a Eden Way, s.r.o. Podle hlášení ZSSD bylo v rámci prováděné daňové kontroly zjištěno, že žalobce byl v kontrolovaných zdaňovacích obdobích (leden až prosinec 2012 a leden až prosinec 2013) zapojen do podvodných obchodních struktur a vědomě se účastnil tzv. akvizičního podvodu při pořizování zboží z jiného členského státu, a dále karuselového podvodu, kdy byl v pozici tzv. profit takera čerpajícího nadměrné odpočty daně. Finanční úřad pro Jihočeský kraj v hlášení ZSSD dále uvedl, že v současné době míra poznatků

správce daně získaných v rámci dokazování dosáhla takové výše, že je reálný předpoklad doměření a vyměření DPH žalobci za kontrolovaná zdaňovací období. Suma předpokládané doměření daně a předpokládané vyměření vyšší daně oproti dani přiznané žalobcem činí 106.046.200,98 Kč s tím, že v přiznáních k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období červen 2013, červenec 2013 a srpen 2013 žalobce vykázal nadměrné odpočty (v celkové výši cca 31 miliónů Kč), které nebyly z důvodů probíhajícího vyměřovacího řízení vyměřeny a vráceny. Svědkyně M. H. vypověděla, že žalovaný šetřil zapojení žalobce do daňových podvodů již od roku 2013. Na základě jemu dostupných informací, které čerpal mj. z hlášení ZSSD a podnětů policie ze dne 8.6.2016 a 9.6.2016, přistoupil k vydání napadených rozhodnutí, neboť pojal podezření, že na účtech žalobce jsou výnosy z trestné činnosti. Hrozilo, že tento výnos bude odčerpán a dostane se mimo dosah policie. Před vydáním napadených rozhodnutí žalovaný podal trestní oznámení na jiné společnosti zapojené do podvodného řetězce a získal informaci, že policie přistoupila k zajištění prostředků u těchto subjektů. Veškeré tyto informace žalovaný před vydáním napadených rozhodnutí analyzoval, přičemž s ohledem na komplikovanou povahu daňové věci se jednalo o složité šetření. V napadených rozhodnutích sice nebyl uveden rozsah zajištění, nicméně žalovaný měl informaci o výši prostředků na účtech žalobce a o pohybech na těchto účtech a měl také rámcovou představu o výši hrozící škody. Po vydání napadených rozhodnutí podle výpovědi svědkyně probíhalo další šetření i neformální komunikace s policií, ze které žalovaný vyrozuměl, že policie nebude žádat o zajištění prostředků na účtech žalobce. Další informací, z níž poté žalovaný vycházel, byla informace o vydání exekučního příkazu správcem daně. Nebezpečí, že prostředky na účtech žalobce budou odčerpány, tím dle výpovědi svědkyně M. H. pominulo. Na tomto místě soud uvádí, že skutečnost, že M. H. vypovídala jako svědek v řízení před soudem dne 10.12.2020, nemění nic na tom, že obsah její svědecké výpovědi se upíná k okamžiku vydání napadených rozhodnutí. Její svědeckou výpověď soud považuje (vedle provedených listinných důkazů) za další důkaz, jenž má vypovídací hodnotu z hlediska prokázání splnění zákonem stanovených podmínek pro vydání napadených rozhodnutí.

50. Soud má za to, že informace popsané v předchozím odstavci, které měl žalovaný k dispozici, jednoznačně prokazují, že žalovaný k vydání napadených rozhodnutí přistoupil v rámci aktuálně probíhajícího šetření podezřelého obchodu ve smyslu § 6 odst. 1 zákona č. 253/2008 Sb., za který je v daném případě nutno považovat informace o možném zapojení žalobce do daňových podvodů plynoucí z hlášení ZSSD a podnětů policie, a to ve spojení se (žalovanému taktéž dostupnou) informací o finančních prostředcích na účtech žalobce u jednotlivých peněžních ústavů. Ty mohl žalovaný za dané situace oprávněně vyhodnotit jako prostředky, jejichž blokadou (a případným následným zajištěním ze strany orgánů činných v trestním řízení) lze zajistit žalobcovy výnosy z trestné činnosti.
51. O existenci podezřelého obchodu v projednávané věci ostatně svědčí i závěr Nejvyššího správního soudu vyslovený ve zrušovacím rozsudku ze dne 7.5.2020 č.j. 6 Afs 129/2019 – 55, podle něhož nelze přisvědčit názoru (Městského soudu v Praze), že „*pouhé zjištění, že [žalobce] má finanční prostředky na bankovních účtech u zmíněných dvou bank, a ani žalovaným tvrzené dlouhodobé podezření na účast [žalobce] v řetězci společností, v němž docházelo ke krácení DPH v souvislosti s obchodem s elektronikou*“, nemůže svědčit o podezřelém obchodu. Uvedené zjištění ve spojení s podezřením na účast žalobce v řetězci

společností, v němž docházelo ke krácení DPH, tedy (a contrario) o podezřelém obchodu svědčí.

52. S ohledem na skutečnost, že se jednalo o velmi komplikovanou daňovou věc se zapojením více společností, o čemž svědčí mj. i délka daňové kontroly, a rovněž s přihlédnutím k nutnosti důkladného prověření všech shromážděných informací žalovaným (po kterém ostatně volá i sám žalobce ve vyjádření ze dne 13.12.2020), byla splněna i další zákonem stanovená podmínka pro vydání napadených rozhodnutí spočívající v tom, že šetření podezřelého obchodu si pro složitost vyžadovalo delší dobu. Na tomto místě je nutno zdůraznit, že onou „delší dobou“ je nutno rozumět dobu maximálně 72 hodin, během níž musel žalovaný vyhodnotit, jak bude v dané věci dál postupovat, tj. zda podá trestní oznámení či nikoliv.
53. Splněna byla i podmínka hrozícího nebezpečí, že bezodkladným splněním příkazu klienta by mohlo být zmařeno nebo podstatně ztíženo zajištění výnosu z trestné činnosti. S ohledem na charakter finančních prostředků (prostředky na účtu u banky) je zřejmé, že k jejich odčerpání by žalobci stačil jediný příkaz k převodu. Jak ostatně konstatoval Nejvyšší správní soud ve zrušovacím rozsudku ze dne 7.5.2020 č.j. 6 Afs 129/2019 – 55, „*v případech, jako je nyní posuzovaný, spočívá jednání povinné osoby s jinou osobou v tom, že banka na příkaz majitele účtu provede převod peněžních prostředků z tohoto účtu nebo na něj. Pokud existovalo podezření, že finanční prostředky na účtech žalobce jsou výnosem trestné činnosti či že by na jeho účet mohly být výnosy z trestné činnosti převedeny, je podezřelým obchodem to, že banka poskytne žalobci službu spočívající v bezhotovostním převodu takových finančních prostředků.*“ K tomu je nutno dodat, že žalovaný samozřejmě není schopen předvídat, jakou konkrétní dispozici žalobce jako majitel bankovního účtu se svým majetkem provede (což Nejvyšší správní soud vyhodnotil jako důvod, pro který nelze na žalovaném požadovat, aby vždy vymezil konkrétní příkaz klienta, jehož splnění má povinná osoba odložit.)
54. Lze shrnout, že Ministerstvo financí při vydání napadených rozhodnutí nezneužilo zákonem přiznanou pravomoc, neboť v době, kdy k jejich vydání přistoupilo, mělo k dispozici informace svědčící o nebezpečí, že bezodkladným splněním příkazu žalobce bankami, jimž byla napadená rozhodnutí adresována, by mohlo být zmařeno nebo přinejmenším podstatně ztíženo zajištění výnosu z trestné činnosti, přičemž šetření podezřelého obchodu si vzhledem ke své složitosti vyžadovalo delší dobu.
55. K argumentaci žalobce obsažené v jeho vyjádření ze dne 13.12.2020 soud uvádí, že informace o trestních oznámeních podaných v dané věci správcem daně či informace o tom, že policejní orgán při realizaci úkonů u žalobce provedené dne 15.6.2016 (prohlídka jiných prostor, domovní prohlídka) nezajistil majetek žalobce, a stejně tak ani údajné podání trestního oznámení na žalobce ze strany žalovaného, k němuž dle tvrzení žalobce došlo dne 16.6.2016, nelze považovat za překážku bránící tomu, aby žalovaný dne 21.6.2016 přistoupil k vydání napadených rozhodnutí. Uvedené skutečnosti nevylučují, že žalovaný dospěl k závěru o splnění podmínek zakotvených v § 20 odst. 3 písm. b) zákona č. 253/2008 Sb., až dne 21.6.2016, a to poté, co analyticky vyhodnotil veškeré jemu dostupné informace (včetně informací o prostředcích žalobce na účtech u jednotlivých bank a pohybech na těchto účtech), a na základě výsledků šetření podezřelého obchodu

přistoupil k vydání rozhodnutí o odložení splnění příkazu klienta za účelem odvrácení hrozícího nebezpečí, že bezodkladným splněním takového příkazu by mohlo být zmařeno či podstatně ztíženo zajištění výnosů žalobce z trestné činnosti. Soud k tomu dodává, že žalovaný byl oprávněn na základě výsledků šetření podezřelého obchodu podat nové trestní oznámení, popř. mohl doplnit své předchozí trestní oznámení na žalobce o nové skutečnosti. Z toho, že tak v projednávané věci neučinil, nelze v žádném případě dovozovat nezákonnost napadených rozhodnutí. Je nepochybné, že šetření podezřelého obchodu nemusí vždy nutně vyústit v podání trestního oznámení žalovaným.

56. Soud na tomto místě podotýká, že rozhodně nesdílí přesvědčení žalobce o jeho oprávnění rozšiřovat okruh žalobních námitek o novou argumentaci bez ohledu na jakoukoliv lhůtu, a o povinnosti soudu suplovat aktivitu žalobce a nahrazovat jeho žalobní tvrzení. Charakter napadených rozhodnutí byl žalobci znám nejpozději při ústním jednání konaném dne 9.5.2019, kdy tato rozhodnutí již byla součástí správního spisu. Nejpozději v uvedený den tak žalobce věděl, kdo tato rozhodnutí vydal, jakož i to, že se jedná o rozhodnutí vydaná podle § 20 odst. 3 písm. b) zákona č. 253/2008 Sb. Již tehdy mohl a měl argumentovat tím, že podmínky stanovené pro jejich vydání ve zmíněném ustanovení zákona nebyly splněny, a snášet důvody pro toto tvrzení. Již tehdy byly žalobci známy veškeré okolnosti týkající se daňové kontroly a šetření trestních oznámení, k nimž došlo v roce 2016 a v letech předcházejících. Uplatnění těchto tvrzení až v podání ze dne 13.12.2020 tudíž soud považuje za nepřipustnou snahu o rozšíření žalobních námitek bez ohledu na lhůtu stanovenou zákonem pro rozšíření žalobních bodů (i kdyby tato lhůta byla v projednávané věci počítána až od okamžiku, kdy žalobce zjistil, o jaká rozhodnutí se v daném případě vlastně jedná).
57. Přestože v napadených rozhodnutích nebylo vymezeno, do jaké výše má ta která banka splnění příkazu žalobce odložit, soud dospěl k závěru, že s ohledem na okolnosti projednávané věci tato absence omezení rozsahu splnění příkazu nepředstavovala nepřiměřený zásah do vlastnického práva žalobce. Soud k tomuto závěru vede zjištění, že výše zajištěných prostředků na celkem šesti bankovních účtech žalobce činila cca 19 miliónů Kč (tuto skutečnost prokazuje sdělení Ministerstva financí ze dne 21.6.2016 č.j. FAU-30395/2016/24-2402 adresované Generálnímu finančnímu ředitelství, které je součástí správního spisu). V řízení zároveň nebylo prokázáno, že by v době platnosti napadených rozhodnutí došlo ke zvýšení prostředků na těchto účtech v takovém rozsahu, že by řádově překračovaly rozsah domnělých výnosů z trestné činnosti. Jestliže žalovaný vycházel z Hlášení ZSSD, pak výše těchto výnosů (i po odečtení nadměrných odpočtů za červen, červenec a srpen 2013, které žalobci nebyly vráceny) činí téměř 75 miliónů Kč. Doplnění podnětu policie ze dne 9.6.2016 pak hovoří o výnosech z trestné činnosti s ohledem na škodu, která měla být ČR způsobena společným jednáním v celkové výši 42 miliónů Kč. Ať tak či tak, oba tyto údaje výrazně převyšují výši prostředků, které byly na účtech žalobce po zákonem stanovenou dobu blokovány v důsledku vydání napadených rozhodnutí.
58. K těmto prostředkům nelze přičítat údajné prostředky ze schváleného provozního úvěru ve výši 60 miliónů Kč, neboť ty se na blokáci postižených účtech neobjevily. Argumentaci, v níž se žalobce tohoto postupu domáhá, je předně nutno označit za nepřipustnou s ohledem na její opožděné uplatnění (k tomu viz bod 56); nadto se jedná o ničím neprokázané tvrzení, které je navíc v rozporu s tvrzením samotného žalobce obsaženým

v tzv. „Časové ose“, že v době blokace nebyl úvěr čerpán a že mu banka tento úvěr z důvodu blokace a vydání zajišťovacích příkazů následně neposkytla.

59. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
60. Vzhledem k tomu, že žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

Praha 16. prosince 2020

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu